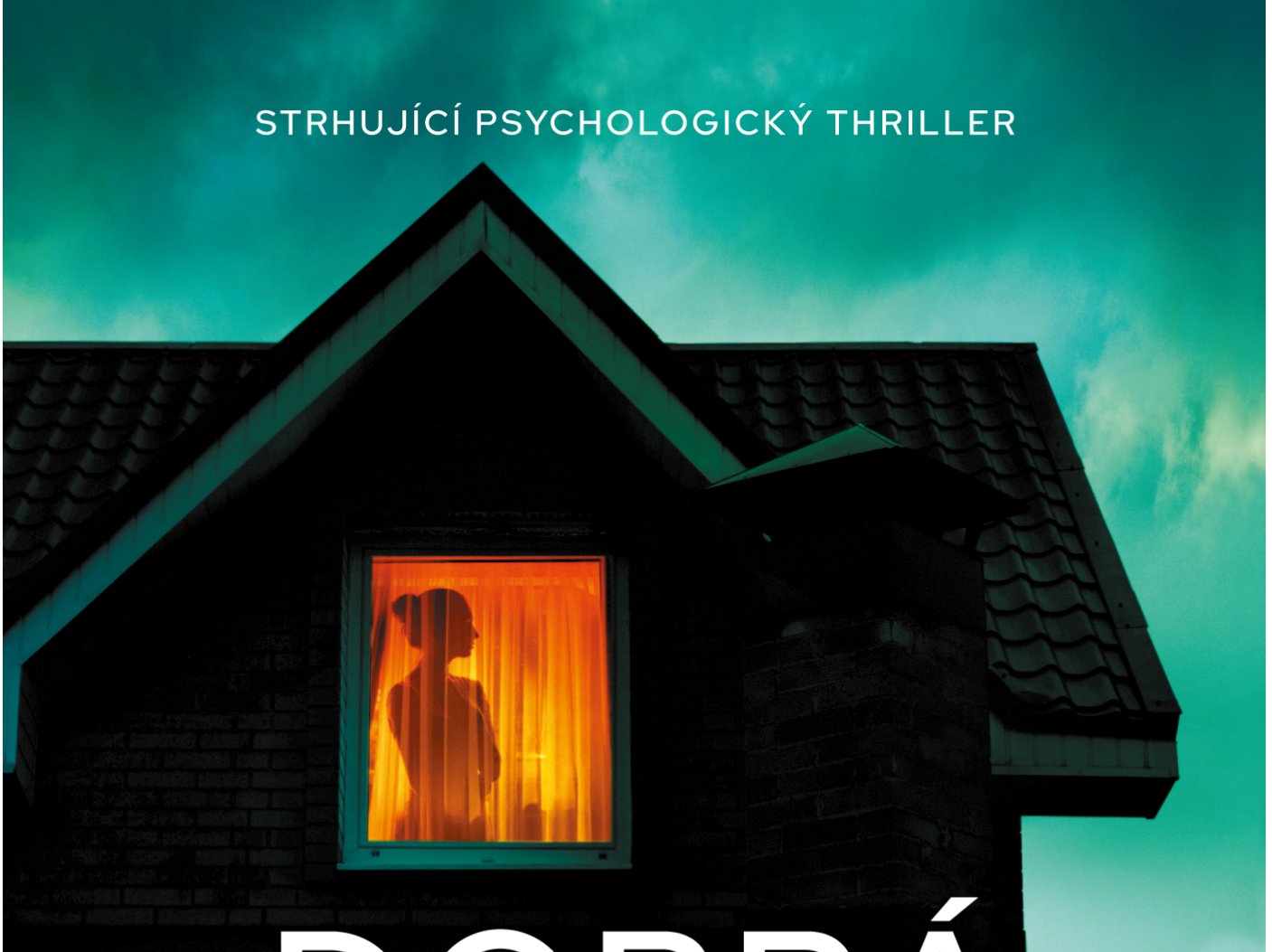
STRHUJÍCÍ PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

DOBRÁ MATKA

MICHELLE DUNNE

Někdo chrání své děti. Někdo svá tajemství.

nakladatelství BOURDON

Pozice: 2/1000

Tuto e-knihu zakoupil(a) ada, da, d@d.cz dne 17. července 2026.

Upozorňujeme, že e-kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována.

V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Obsah

PROLOG

JEDNA

DVĚ

TŘI

ČTYŘI

PĚT

ŠEST

SEDM

OSM

DEVĚT

DESET

JEDENÁCT

DVANÁCT

TŘINÁCT

ČTRNÁCT

PATNÁCT

ŠESTNÁCT

SEDMNÁCT

OSMNÁCT

DEVATENÁCT

DVACET

DVACET JEDNA

DVACET DVA

DVACET TŘI

DVACET ČTYŘI

DVACET PĚT

DVACET ŠEST

DVACET SEDM

DVACET OSM

DVACET DEVĚT

TŘICET

TŘICET JEDNA

TŘICET DVA

TŘICET TŘI

TŘICET ČTYŘI

TŘICET PĚT

TŘICET ŠEST

TŘICET SEDM

TŘICET OSM

TŘICET DEVĚT

ČTYŘICET

ČTYŘICET JEDNA

ČTYŘICET DVA

ČTYŘICET TŘI

ČTYŘICET ČTYŘI

ČTYŘICET PĚT

ČTYŘICET ŠEST

ČTYŘICET SEDM

ČTYŘICET OSM

ČTYŘICET DEVĚT

EPILOG

DOPIS OD AUTORKY

PODĚKOVÁNÍ

Pozice: 17/1000

DOBRÁ MATKA

Pozice: 20/1000

STRHUJÍCÍ PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

DOBRÁ MATKA

MICHELLE DUNNE

Někdo chrání své děti. Někdo svá tajemství.

Přeložila Markéta Musilová

---

nakladatelství BOURDON

Pozice: 22/1000

A GOOD MOTHER
Copyright © Michelle Dunne, 2025
Vydáno po dohodě s Rights People, Londýn

České vydání © Bourdon, 2026
Překlad © Markéta Musilová, 2026
Původní obálka © Blacksheep, London, UK
http://blacksheep-uk.com/

ISBN tištěné verze: 978-80-7611-368-8
ISBN e-knihy: 978-80-7611-430-2 (epub)
ISBN e-knihy: 978-80-7611-431-9 (pdf)

ISBN e-knihy: 978-80-7611-432-6 (mobi)

Pozice: 27/1000

Tuto knihu věnuju matkám po celém světě, hlavně té mé.
Tobě, Ann McNamarová

Neexistuje způsob, jak se stát dokonalou matkou.
Ale existuje milion způsob, jak být dobrou.
– Jill Churchillová

PRO-
LOG

Světla záchranných člunů se odrážela od černé hladiny. Každý jejich záblesk přibližoval Jen Blakeovou okamžiku, kdy měl její svět skončit. Cítila to. Ať už z ní činilo lidskou bytost cokoliv, při pohledu na to, co se před ní právě odehrávalo, to něco chřadlo víc a víc. Lodě všech možných tvarů a velikostí, plné lidí, které nikdy předtím neviděla, pomalu pluly na teď již klidné řece a všechny zářily do noční oblohy. Náhodnému kolemjdoucímu by to mohlo připadat krásné, snad i fascinující. Za jiných okolností. Ale Jen se třásla zimou. Džíny i mikinu s kapucí měla nacucané vodou a na mokré kůži jí ulpělo bahno ze špinavé řeky.

„Tady!“ donesl se k ní zdálky hlas.

Jen ztuhla. Pozornost všech se teď upřela na siluetu muže, který máchal pažemi do výšky. Tmu prořízl paprsek světla jeho baterky, kterou signalizoval ostatním. Napůl stál, napůl se krčil na jednom z nafukovacích člunů o kus dál po řece, nepříliš daleko od břehu. Vedle něj byl vidět další muž na kolenou, jehož trup teď nebyl přes bok člunu vidět. Jejich naléhavé hlasy se nesly studenou nocí, ale rozumět jim nebylo. Nebylo třeba.

Lidé vyrazili jejich směrem, ale Jen nemohla. Nohy jí uvízly v břidlici pod ní, jako by z nich vyprchala veškerá síla, kterou kdy měly. Když se zdálo, že se sveze na zem, objaly ji čísi ruce a ona si na chvilku myslela, že je to Dale. Ale pak si všimla, jak ji míjí a kamsi se potácí. Volné, mechem porostlé kameny mu ujížděly pod vyčerpanýma nohama, jak se po nich snažil běžet. Ničeho si nevšímal, jen nafukovacího člunu vepředu, mužů sklánějících se nad vodou a potápěče ve vodě pod nimi. V té chvíli si přála umřít. Vykřikla a modlila se, aby se smrt vrátila a aby si vzala místo toho ji. Aby si vzala kohokoliv jiného, jen ne její dítě. Ne její krásnou Alex.

Ze všech lidí to musela být zrovna Lia Higginsová, kdo držel Jen na nohou, zatímco sledovala ty neznámé lidi v reflexním oblečení, jak vytahují bezvládné tělo její dcery z řeky. To do jejích roztřesených paží Jen křičela, zatímco ramena všech dobrovolníků kolem se unisono svěsila, když viděli, jak na sebe muži na člunu vrtí hlavou.

Jen se svezla na zem a Lia vedle ní. Lia kvílela, jako by to byla její vlastní dcera, se kterou teď uháněli k přistavené sanitce, mezitímco Jen naříkala směrem k noční obloze. Lia ji objala ještě pevněji a přimáčkla ji k zemi.

„Bože, Jen."

Jen ženu pevně sevřela a stočila se do klubíčka. Daleův trýznivý výkřik přehlušil veškeré další zvuky. Byl to zvuk, který nemohl nikdo přeslechnout.

„Ne, Alex! Ne, ne, ne… holčičko moje!" To už naříkal o něco tišeji, protože postupně přicházel o hlas.

„Promiň mi to, Alex," naříkala Jen. „Je mi to tak líto, holčičko."

JEDNA

JEN

O tři měsíce dříve

„Věděla jsi, že během druhé světové války se americká armáda spojila s Waltem Disneym, aby navrhl plynovou masku, která by vypadala jako Mickey Mouse?“

„Co? Proč by to dělali?“ podivila se Jen a rychle zabalila Alex do alobalu k obědu obyčejný sýrový sendvič. Mezitím si v duchu prošla, co ji dnes čeká. Chleba byl dva dny starý, ale bude to muset stačit.

Alex pokrčila rameny. Obličej jí lemovaly tmavé vlasy, které ještě zvýrazňovaly světlé oči a nepatrný úsměv, který se jí mihl na

rtech. Jen při pohledu na dceru píchla v hrudi důvěrně známá bolest. Příval lásky, který ji pořád ještě někdy zaskočil. Připadalo jí to jako včera, kdy jí balila svačinky do školky. Jak je možné, že je už na dívčí škole St Brendan's? Hlavou jí probleskla vzpomínka na její vlastní studium na stejné škole. U některých vzpomínek se usmála, u jiných se ošila. Alex tam však byla podle všeho šťastná.

„Aby se jich děti nebály," pokračovala. „Plynové útoky byly tehdy celkem normální, jak si asi umíš představit."

„Aha." Jen se usmála a prsty projela Alex vlasy. Než stihla zaprotestovat, políbila ji na temeno hlavy.

„Hele! Bacha na ty vlasy!"

„Vypadají skvěle," usmála se Jen. Alex si je vyžehlila Jeninou žehličkou na vlasy, což byla novinka. Nebyla totiž typ dívky, které záleží na tom, jak vypadá. Většinou. Obvykle stačil rozcuchaný culík a vytahané triko. Dneska k upraveným vlasům ještě přidala řasenku a lehounký lesk na rtech. Když si Jen všimla jejího mejkapu, zamračila se a tázavě se na ni zadívala.

„Co je?"

„Nic," usmála se znovu Jen. „Vypadáš krásně."

„Ono je snad trestný přestat nosit culík, nebo tak něco?" Když si Alex rozpačitě zastrčila vlasy za uši, její úsměv pohasl.

„No páni!" Dale vešel do kuchyně ve véčkovém svetru, který měl natažený přes košili a kravatu. Tento model zkombinoval se šedými tepláky zastrčenými do hnědých ponožek. „Kdo to tu je?" zachichotal se.

Alex zrudla a popadla gumičku, která ležela na pultu. Rychle si vlasy stáhla do nízkého culíku. Z nějakého důvodu se styděla, ale vždycky to obratně zamluvila. „Tati, já z tebe asi umřu," přejela ho pohledem od hlavy k patě a ušklíbla se.

Byly doby, kdy spolu Jen a Alex mluvily o všem. Tulily se na Alexině posteli, četly si a povídaly, jak se přes den měly. V těch dobách věděla Jen o své dceři a jejích kamarádkách všechno. Jenže pak přišla Alex do puberty, Dale přišel o svůj manažerský post v nadnárodní firmě, kde dělal deset let, a Jen musela jít na plný úvazek do práce, kterou teď nenáviděla. Jejich životy se nenávratně proměnily. Po příšerném roce na podpoře teď Dale zastával mnohem nižší pozici v továrně na sýr, takže se jako rodina skoro neviděli, natož aby si večer povídali. Jestli byla Alex do někoho zakoukaná, Jen absolutně netušila, kdo by to mohl být.

„Klidni hormon, dcero," vrátil jí to táta. „Dneska budu totiž pracovat z domova, vzhledem k tomu, že je šéf pryč." Vzal si od Jen její chladnoucí kávu, zkusmo se z ní napil a pak souhlasně přikývl. Odnesl si ji ke stolu, kde ji celou vypil. Dělal to tak pokaždé a byla to jedna z věcí, která Jen štvala mnohem víc, než by musela.

„Proč sis nenechala ty vlasy rozpuštěné, zlatíčko," osmělila se Jen, které bylo líto, že to s Dalem takhle rozmázli. „Vážně ti to sluší."

Alex lehce obrátila oči v sloup. Jen si toho všimla, ale rozhodla se to nekomentovat. Místo toho k Alex přisunula misku kaše. „Mohla bys, prosím, aspoň sníst snídani?" Alex do ní měla zamí-

chanou malinovou marmeládu, přesně tak jedla kaši odmalička. Naklonila se nad kuchyňskou linku, snědla tři lžíce a pak misku zas odložila.

„Musíš toho sníst víc." Jen zvedla misku a znovu ji podala Alex.

„Nemám čas a nemám hlad." Alex si naplnila láhev vodou z kohoutku a strčila si ji do batohu. „Přijdeš na zápas?"

„Zatraceně," zamumlala Jen, když si vzpomněla. „Dneska hrajete proti St Albans. V kolik že to přesně začíná?" Sevřel se jí žaludek – dneska toho bude mít v práci nad hlavu. Alexiny basketbalové zápasy obvykle začínaly v šest a Jen věděla, že bude ráda, když se domů dostane do sedmi.

„Neřeš."

Jen hlasitě vydechla a zmáčkla si kořen nosu. „Ach jo. Miláčku, vynasnažím se, abych dorazila, ano?"

Alex si zapnula batoh a stáhla sako z opěradla židle.

„Já bych to měl zvládnout," prohlásil Dale, aniž by zvedl oči od telefonu a přestal pít kávu.

„Jak jsem říkala, v pohodě."

Jen se zadívala ven z arkýřového okna. Venku na Alex čekala její kamarádka a sousedka, Willow Higginsová a její nemotorné dvojče, Simon.

Žili v Honeywell Crescent, což byl shluk několika dvojdomků, vystavěných do tvaru podkovy kolem malého zeleného prostranství. Blakeovi, Higginsovi a další tři rodiny, které tu žily, se sem nastěhovaly v době, kdy se domy postavily.

Jen s Dalem si v těch dobách mohli tenhle pěkný předměstský dům dovolit. Dnes byli se splátkami hypotéky tak pozadu, že Jen někdy mívala noční můry, že jim za dveřmi stojí skutečný vlk. Ani prodej nebyl řešením. Když by splatili všechny peníze, které dlužili, nezbylo by jim ani na psí boudu.

„Fajn, čau!“ Alex si hodila tašku na rameno a vyrazila ven.

„Počkej!“ Jen napřáhla ruce k objetí a Alex neochotně poslechla.

„Můžu už jít?“ zeptala se napůl s úsměvem, doprovozeným dalším kolením očí.

„Jdi. Pěkný den.“

Alex vystřelila z kuchyně a za několik vteřin se otevřely dveře.

„Ta má vždycky tak dobrou náladu,“ poznamenal Dale ironicky.

Jen se na něj zadívala. Projížděl telefon, takže absolutně netušil, že Alex zase koulela očima. „To proto, že neví, jak málo stačí, aby se z ní stal bezdomovec,“ ucedila mnohem kousavěji, než zamýšlela.

Dale odložil telefon, opřel se na židli a zhluboka vydechl směrem ke stropu. „Jasně, všechno je to moje chyba. Schválně jsem vyhnal své americké šéfy zpátky do Ameriky a zruinoval nás. Mám si lehnout na podlahu, aby sis do mě mohla ještě kopnout?“ Ukázal na balíček zabalený v alobalu, který ležel na pultu u místa, kde stála Jen.

„Alex! Tvůj oběd!“ křikla Jen směrem k otevřeným dveřím. Vzala ho a spěchala ven.

Alex teatrálně zaúpěla, dovlekla se zpátky k Jen, vzala si od ní sendvič a strčila ho do boční kapsy batohu. Udělala to způsobem, že ze sendviče muselo být v době oběda něco úplně jiného. „Díky, mami."

„Pěkný den, zlato."

Jen se opřela o zárubeň a zamávala. Slyšela nadšené brebentění obou dívek, když všichni tři společně mířili přes zelený plácek pryč ze čtvrti. Pěšky to bylo do školy jen kousek. Simon se za nimi jako vždycky vlekl. Byl to divný kluk. Jeho matka, Lia, o něm říkala, že je *nesmělý*, ale Jen si tím nebyla až tak jistá. Zato tím, co si myslela o jeho otci, si byla mnohem jistější. Jay Higgins byl důvod, proč měla na St Brendan's tak rozporuplné vzpomínky. Jen a Lia byly ve sportu hvězdy školy. A Jay byl zmetek, který to celé zkazil. To on byl důvod, proč byla, pokud šlo o Simona, mnohem ostražitější, než by byla za normálních okolností. Protože jak daleko padne jablko od stromu? Lia Higginsová také stála u dveří na opačné straně plácku. Usmála se a zamávala Jen.

„Co je ona zač?" zamumlala Jen sarkasticky sama pro sebe, když jí nepatrným mávnutím oplatila pozdrav a vrátila se dovnitř. „Lia vypadá, jak kdyby právě jela fotit reklamní kampaně pro Hilfigera."

„A to je nějaká novinka?" odpověděl Dale, který tloukl do různých kláves na notebooku.

„Proč je takhle nastrojená, když jen sedí doma a čeká, až se jí manžílek a děti vrátí na večeři?"

„A proč to řešíš?"

Zavrtěla hlavou. „Neřeším. Jen to nechápu. To je celé."

„Jen, Lia Higginsová by mohla nakrásně být druhá matka Tereza a ty bys s ní stejně měla problém," otočil se, aby se na ni konečně podíval. „Řeknu ti jedno, nikdo neumí nenávidět tak, jako to dokážou ženské," kroutil hlavou.

„To přece není nenávist…"

Rozesmál se a zase se zadíval do monitoru. „No, když to říkáš. Jen že jste se z nejlepších kamarádek…"

„Nebuď směšný. To bylo ještě na střední, Dale."

Zvedl v obraně ruce. „Z jiného soudku, zvládneme to na ten zápas, nebo jak?" Vstal a probral k životu toustovač. „Já jen že toho mám až nad hlavu, tak pochybuju, že to dám."

„Tak proč jsi říkal, že bys to mohl stihnout?"

„Jen mi došlo, kolik telefonátů musím dneska vyřídit."

„Já tam dorazím," prohlásila odhodlaně Jen.

„Fakt?" Dale byl najednou v jednom kole, dělal si snídani a chystal se začít s prací.

„Toust jen pro sebe, jak jinak," zamumlala Jen, která se už smířila, že se její manžel ve chvíli, kdy se narodila Alex, vrátil opět do dětství.

Neodpověděl. Místo toho nasadil přehnaně vystresovaný výraz už jen z pohledu na notebook. Kávu, kterou si Jen udělala pro sebe, i když moc dobře věděl, že nebude mít čas udělat si, natož vypít další, dávno dopil.

„Proč dneska nejdeš do práce?" zeptala se ho.

„Už jsem ti to říkal, Gavin je pryč."

„A nezjistí to?“

Dale si hlasitě povzdychl a odložil hrnek na stůl.

„Jen, já se neulejvám nebo něco takovýho. Já opravdu pracuju, víš. Dělám totéž, ať už jsem v továrně, nebo u kuchyňského stolu.“

Tentokrát to byla Jen, kdo neodpověděl, protože si k obědu do práce připravovala ještě o něco méně čerstvý sýrový sendvič.

„Myslíš, že bych riskoval, že přijdu o práci, a seděl u toho ve vytahaných kalhotách?“

„Myslím si, že se nudíš a že nesnášíš svoji práci,“ odpověděla. Snažila se, aby to nevyznělo tak kriticky, jak to cítila.

„Jasně že se nudím a že nenávidím svoji práci!“ vyštěkl na ni. „Můj šéf je doslova o polovinu mladší než já a nemá tucha, co dělá. Tu práci bych dokázal dělat se zavřenýma očima, ale místo toho celý dny mluvím o průmyslově zpracovaným plátkovým sejru za zlomek toho, co vydělávají ti mladoši kolem mě. Takže se na mě, Jen, nezlob, že se neženu do továrny, pokud nemusím.“

Zavrtěla hlavou a vztekle nacpala další krajíc chleba do toustovače. „Já dneska musím jet na obhlídku dvou volných nemovitostí. Byt ve městě a dům v Mayfieldu. Na oba už čekají nájemníci, tak se to musí udělat co nejdřív. Plus mám tři bloky prohlídek.“

„Tři bloky prohlídek? To zabere celý den.“

„Nejspíš ano.“

Vrátil se k notebooku, na kterém měl otevřených několik oken. „Tak jsi měla Alex říct, že nepřijdeš. Už zase.“

Byla to jen variace na obvyklou hádku. Dale měl pocit, že Jen měla zůstat doma tak jako jiné matky, které znal. Nebyl ochotný přiznat, že potřebují každou penny, kterou Jen vydělá, aby jim zůstala střecha nad hlavou.

„Tys zapomněl, jak na tom jsme?“

„Jak bych jen mohl!“

„Ty to máš dobrý. Ty nemusíš řešit, jak to překlepat s našima mizernýma platama od jednoho měsíce ke druhýmu.“

„Tak to se omlouvám. Nepřispívám snad do společnýho rozpočtu svýma penězma?“

„A kdy jsi naposled nakupoval jídlo, nebo koupil Alex nové věci, které potřebuje, nebo…“

„Alex nepotřebuje nové věci…“

„Vážně? Dres na basketbal jí už byl malý. Minulý týden jsme kupovaly komplet novou soupravu. Tos věděl? Z bot už se jí derou prsty ven, ale bude to muset počkat až na konec měsíce. Jo a mimochodem… víš, že se minulý týden platily příspěvky do klubu? A školné? A před dvěma týdny pojistka na auto? Víš o tom, že nám cena týdenního nákupu v Aldi stoupla o sto eur? Jasně že ne. Ty si jen přijdeš, a buď jíš, nebo si stěžuješ, ať už přistane na talíři cokoliv, a zbytek tě nezajímá.“

Dale se už ale soustředil na notebook, jako by nic neřekla. Její zhoršující se náladu ještě živila jeho neochota se tím dále zabývat, ale než aby vybuchla, tiše pěnila. Raději manuálně vypnula toustovač a namazala si máslo na v podstatě studený chleba.

„Lia nám dá určitě vědět, jestli dneska vyhrály, nebo prohrály," utrousil nakonec.

Jen zavřela oči a tiše zaklela. Nemýlil se. Lia Higginsová bude první, kdo na whatsappu probere k životu obávanou rodičovskou skupinu. Nebude ale čekat až na konec zápasu. Bude posílat reporty o každé střele a koši ze svého prémiového místa na tribuně určené pro fanoušky. Fanynka číslo jedna týmu St Brendanských buldoků.

Jen a Lia toho měly pramálo společného, tedy kromě dětí. Lia si vzala bohatého advokáta s politickými ambicemi a celé dny trávila nakupováním, chozením do posilovny, na nehty a vařením. O jejím vaření věděli *všichni*. Také pekla na všechny školní akce a byla ve všech výborech. A co bylo ještě otravnější, věděla o každém novém ujetém trendu a módě dřív než samy děti. Byla to taková ta dokonalá máma, která bere děti na školní koncerty a pokaždé vypadá, jako by právě vypadla z titulky časopisu. Bylo to k uzoufání.

„Jů," vyjekl Dale, pak se usmál a řekl: „Zdravím!" a přátelsky zamával obrazovce.

Jen k němu přispěchala a natočila notebook tak, aby jeho kolegové neviděli v plné kráse nepořádek u nich v kuchyni. Nebo ji, protože na sobě pořád ještě měla kraťasy a tílko, ve kterých spala. Místo toho je natočila tak, aby viděli na protější stěnu s rodinnými fotkami. Byla by mnohem radši, kdyby si Dale na tyhle schůzky našel nějaké lepší místo, když už musí pracovat z domova.

Jen tak měla smutnou výmluvu, proč snídat nahoře. Ve správcovské firmě Murphy's Property Management pracovala nějakých šest let. První tři roky dělala na poloviční úvazek a bavilo ji to. Když pak musela poté, co Dale přišel o práci, požádat o plný úvazek (když přitom vždycky trvala na tom, že může pracovat, jen jak jí to dítě dovolí), byl to akt zoufalství. A James Murphy byl přesně ten typ šéfa, který toho uměl využít. Teď na ni uplatňoval svou autoritu při každé možné příležitosti.

Odložila rychlou snídani na otlučený noční stolek. Když se oblékne a odejde z domu do deseti minut, mohla by stihnout projít obě nemovitosti a jednu prohlídku ještě před obědem. Kdyby další dvě zkrátila a pak zrušila pár dalších schůzek, třeba by stihla dorazit domů ještě před začátkem zápasu. Ucítila lehounký osten výčitek vůči lidem, kteří na dnešním našponovaném trhu hledají pronájem. Jenže tihle lidé nebyli její prioritou. Její prioritou bylo najít relativně solidní nájemníky, odškrtnout si kolonky a stihnout to za Alex na zápas.

Popadla tašku a seběhla po schodech. Aniž by se rozloučila s Dalem, odešla z domu s novým odhodláním, že dnes je den, kdy tu bude pro svou dceru. Bude stát v popředí, vedle té krávy Liy Higginsové, a bude fandit St Brendanským Buldokům. I kdyby trakaře padaly.

DVĚ

JEN

„Na to zapomeň, Jen! Nemůžeš si jen tak zavolat lidem a oznámit jim *Moc se omlouvám, ale dneska si bydlení nenajdete, protože moje dítě má zápas*. A co řekneme našim pronajímatelům, až se zeptají, proč jim chybí měsíční nájem?“ James jí zamával před očima dalším svazkem klíčů, poté co do trezoru vrátila klíče prázdných nemovitostí i těch ze dvou dalších prohlídek.

„Jamesi, chyběla jsem už na třech posledních zápasech. Prosím? Nemůže tuhle poslední prohlídku udělat někdo jiný?“ žadonila Jen. Nesnášela, jak pateticky u toho zní.

„A tím někým jiným myslíš jako mě?“ zeptal se jí a povytáhl u toho obočí.

Jen neodpověděla. Nejradši by si nafackovala za to, že se ho vůbec ptala. James přebral firmu po otci, který šel do důchodu. Nikdy v životě nemusel o nic bojovat a ona mu nerada dopřávala to potěšení, aby ji mohl odmítnout. Což téměř vždycky udělal, už jen z principu.

„Té holce je šestnáct. Už je načase, abys ji přestala vodit za ručičku.“

„Je jí patnáct.“

„To je možný, ale bojím se, že byznys se netočí kolem rodinného rozpisu. Jasně jsem ti to říkal, když jsi mě žádala o víc hodin. Vzpomínáš si? Navíc jsou na ten byt nahlášené jen čtyři páry, tak by to nemělo trvat dlouho. Ale ty tu nejspíš chceš dál mrhat časem a hádat se kvůli tomu. Já na to ale nemám celej den.“

Jen si v duchu připomněla, jak moc tuhle práci potřebuje, a zmocnila se jí deprese. Popadla klíče a bez jediného dalšího slova odešla z kanceláře.

V půl páté byla u auta. Poslední místo, kam chtěla jet, byl byt na periferii, kde bude muset několika potenciálním nájemníkům líčit, jaké mají štěstí, když získají klíče od takové špeluňky. Zafuněla a několikrát bouchla vzteky do volantu. Nakonec se neurvale vecpala do dopravy.

Když zastavila před školou a vběhla do haly, bylo 19.25 a zevnitř zněl nadšený jásot. Rozrazila dveře a spěšně vešla do budovy, kterou dobře znala. Prostoru pořád dominovala obrovská

vitrína na trofeje. Rychle pohledem přelétla spoustu nablýskaných pohárů, které sportovci se St Brendan's za všechny ty roky vyhráli, a také zarámované fotografie hvězd týmu Bulldogs, historické i současné, které měli vystavené za nimi. Na jedné z nich byla i sedmnáctiletá Jen a její nejlepší kamarádka a spoluhráčka Lia. Obě se zubily do objektivu a objímaly se kolem ramen. Ten zápas se zapsal do historie St Brendan's. Porazily tehdy basketbalovou reprezentaci Irska 78:76, kdy Jen a Lia nastřílely společně 56 bodů. Lia byla hvězdou už tehdy a fotografie ukazovaly dvě dívky, které byly připravené dobýt společně svět.

Tribuna pro fanoušky byla plná lidí, ale ona si razila cestu vpřed. Chtěla, aby ji Alex viděla. Aby věděla, že tam byla. V okamžiku, kdy došla k zábradlí, zazněla píšťalka ohlašující konec utkání a dav kolem ní propukl v nadšení.

„Jen!" vykřikla Lia, která poskakovala nahoru a dolů oblečená komplet do buldočích barev, včetně bundy. Jeden by si myslel, že to ona vystřelila vítězný koš. „Tys to stihla!"

Jen ji ignorovala a naklonila se přes zábradlí, aby našla Alex. Stála tak zády k davu, zatímco si oba týmy navzájem gratulovaly.

„Alex hrála jako bůh!" hulákala Lia a konečně přestala poskakovat. „Dala dvanáct bodů!"

Jen se zadívala na výsledkovou tabuli. Buldokové dvacet osm. St Alban dvacet. „Alex!" vykřikla v naději, že tleskáním a máváním dokáže někoho přesvědčit, že tu byla celou dobu. Oči se jí zalily slzami. Zase to nestihla.

„Ahoj!" Lia položila Jen ruku na rameno.

Jen se na ni konečně otočila, takže Lia z ní musela ruku sundat.

Přestala se usmívat, ale jen na okamžik. „Poslyš. Dvojčata chtějí za pár týdnů oslavit narozeniny na zahradě. Jen pizza a tak. Holt už jsou na jiné věci moc velcí," prohlásila, pořád ještě s úsměvem.

Jen přikývla.

„Už jim je šestnáct, co?" prohodila zamyšleně Lia. „Jak ty roky letí." Tentokrát do Jen dloubla. „Pamatuješ na nás, jak jsme to tu tehdy zbořily?"

Jen se pořád dívala na Alex. Přála si, aby k ní vzhlédla. Ale ta se nadšeně bavila s Willow až do okamžiku, kdy se objevila další blond dívka a odtáhla Willow do hloučku spolu s jinou hráčkou. Alex se přestala usmívat a rozpačitě se kolem sebe rozhlížela, dokud se po cestě do šaten nezačala bavit s někým dalším z týmu.

„Super," zkusila to Lia znovu, „aspoň že večer, kdy je zápas, znamená, že jdou děcka do mekáče. Nemusíme tolik vařit a doma bude chvíli klid, co myslíš?"

Jen se na ni konečně podívala a snažila se být milá. „Jojo. Tyhle večery po zápase jsou bezva. Užij si to, Lio."

Jen hrozně moc chtěla zůstat u auta a počkat na Alex. Pro patnáctileté však byla představa, že vás večer po domácím zápase vyzvednou rodiče, noční můra. Pozápasový mekáč byla zkrátka tradice. Narušit ji by ničemu neprospělo, a tak Jen jela domů. Věděla, že se jí Alex v devět vrátí.

Když hodila klíčky na stolek v předsíni, uslyšela z kuchyně Daleův hlas, a tak nakoukla škvírou dovnitř.

Zvedl ruku a ukázal jí, že potřebuje ještě pět minut, a dál se bavil s obrazovkou. Zněl vystresovaně a naštvaně. „Reggie, měli jste mi zavolat hned v poledne, když jste to zjistili! Okamžitě bych přijel a vyřešil to. Nemuseli bysme tu pak jak kreténi sedět v osm hodin večer, že jo!“

Nálada se Jen ještě víc zhoršila. Zavřela za sebou zase dveře a přešla ke schodům. Měla sto chutí po nich vystoupat a vlézt si do postele. Ale v kuchyni to bylo jako po výbuchu, a navíc si moc přála vidět se s Alex, ještě než půjde spát. A tak se otočila a vydala se do obýváku. Zhroutila se na gauč, skrčila po sebe nohy a cítila, jak pomalu usíná. Další věc, co vnímala, bylo až to, jak sebou trhla, když hlučně bouchly vchodové dveře.

Uviděla před sebou rozmazaný obličej. Chvíli trvalo, než si oči přivykly.

„Co dělá doma?“ Dale přišel ke dvoukřídlým dveřím a ukázal do chodby.

„Kolik je hodin?“

„Čtvrt na devět.“

Jen si protřela oči a vstala. „Alex?“ zvolala a vydala se na chodbu.

Bez odpovědi. Jen se otočila tázavě na Dalea a vydala se po schodech vzhůru. „Alex?“

„Co?“ dočkala se konečně reakce.

Jen vyběhla nahoru, jednou klepla na dveře Alexina pokoje a vešla. Alex seděla na podlaze opřená zády o postel. V klíně měla tablet. Nevzhlédla.

„To byl zápas, panečku!“ Jen zapojila do hlasu maximální možné nadšení.

„Hm.“

Ne že by Jen čekala bůhvíjak sáhodlouhou odpověď, ale čekala aspoň náznak radosti. Nebo minimálně víc než jen jedno slovo. Zklamalo ji, že se jí nedostalo ani jednoho. „Jsi tu brzo.“

„Aspoň mi pak nebudeš nadávat, že jdu pozdě.“ Alex konečně zvedla oči a usmála se.

„Udělám masové kuličky a špagety.“

„Měla jsem mekáč.“

Jen se opět podívala na hodinky. „Divím se, žes to stihla.“ Alex pokrčila rameny a zase se věnovala tabletu.

Jen si vzpomněla na to, jak Willow odtáhly ty holky a vystrnadily Alex z jejich malého kroužku. „Je všechno v pořádku, miláčku?“

„Proč by nemělo být?“

Jen pokrčila rameny. „Nevím. Jen že…“

„Co?“ Alex opět vzhlédla.

„Já jen, je mezi tebou a Willow všechno v pořádku?“

„Proč se mě na to ptáš?“

„Nic. Akorát jsem viděla předtím ty holky a…“

„O čem to mluvíš?“ Alex vyskočila na nohy a šla otevřít dveře. „Jsem unavená, mami. Půjdu spát.“

„Ve čtvrt na devět?“

„No a co? Buď prudíš, že chodím pozdě, teď zas, že tu jsem moc brzo. To samý s chozením do postele! Jsem unavená, chápeš?“

„Alex! O co jde?“

„Nemusíš tohle dělat, mami.“

„Dělat co?“

„To, že tu nikdy nejsi, ještě neznamená, že mě musíš pokaždý, když sem přijdeš, nutit, abychom si *povídaly*. Nic se neděje. Všechno je v pohodě. Jen chci jít prostě spát. Stačí ti to takhle?“

Jen se zalily oči slzami a odešla dřív, než si toho Alex měla šanci všimnout. Když za ní zabouchly dveře pokoje, zůstala stát na podestě, zmožená tempem vlastního života a tíhou odpovědnosti. Kuchyně byla vzhůru nohama. Čekaly na ni minimálně dvě pračky a masovým kuličkám v lednici dneska končí trvanlivost. Když je neuvaří ona, nikdo jiný to neudělá. Vábila ji postel, ale nevšímala si toho a neochotně se vrátila dolů.

Dale se opíral o kuchyňskou linku a do pusy si cpal upatlaný, splácaný sendvič.

„Kristepane!“ Došla k němu, vytrhla mu sendvič z ruky a hodila ho na pult. „Řekla jsem, že udělám večeři, tak ji udělám.“

Dale vypadal, jako by mu maminka zrovna naplácala vařečkou. „Co jsem udělal? A kdys říkala, že uvaříš?“

Jen se těžce opřela o linku a zhluboka dýchala. „Jen jsem chtěla oslavit, že vyhrály,“ napůl zašeptala.

„Masovými kuličkami a špagetami?“ Když to vyslovil, znělo to vážně směšně.

„Ano! Protože je Alex miluje. Jen se jí nějak povedlo během pouhých dvaceti minut dojet k McDonaldu, objednat si a sníst to.“ Opřela se a zavřela pevně oči. Potřebovala se uklidnit. „Vyhrály. Přijela jsem až na samý konec.“

„Kvůli čemu tak vyšiluješ? Zrovna jsem dopracoval a mám hlad.“

„Nevyšiluju. Ale když máš hlad, proč tě nenapadlo udělat večeři? Pro nás všechny?“

Dale se rozčílil. „Jasně. Ahoj!“ ukázal na spící notebook. „Já jsem pracoval! Navíc, Alex šla do mekáče a já jsem nevěděl, co chceš.“

Jen obrátila oči v sloup, vytáhla ze skříňky pánev a mrskla s ní na plotýnku. „No nic, zítra je taky den,“ mumlala si pro sebe.

Odpověděl jí však jen neodbytný hlásek v hlavě. *Jako by to bylo zítra lepší.*